

βουβαλόβοιδο τό, (Ὁ Ἀγελαδάς. 16).

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ βόιδι.

Τὸ ἐκ βουβάλου καὶ ἀγελάδος γεννώμενον νόθον ζῷον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄγονον. Συνών. βοῖδοβούβαλο.

βουβαλοβουνιά ἡ, ἀμάρτ. δ'βαλουβουνιά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ βουνιά.

Κόπρος βουβάλου: Θὰ δ'βαλουβουνιά κάθιτι (ἐπὶ γυναικὸς ὀκνηρᾶς. θὰ=σάν).

βουβαλογελάδα ἡ, ἀμάρτ. β'βαλουγελάδα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ γελάδα, δι' ὃ ἰδ. ἀγελάδα.

Θῆλυς βούβαλος, βουβάλα.

βουβαλόδεσμα τό, πολλαχ. γουβαλουδέσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ'βαλουδέσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ δέσμα. Τὸ γουβαλουδέσματος ἐκ τοῦ πληθ. γουβαλουδέσματα.

1) Δέσμα βουβάλου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλῆς 1. 2) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος βουβάλου Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Τάξε, μοντοόπουλλο, τάξε ὀκάδες τὸ λιβάνι

καὶ μὲ βουβαλοδέσματα νὰ κουβαλῆς τὸ λάδι Κύμ.

Νὰ φέρουν ὀκάδες τὸ τσερί τσ' ἀμέτρητο τὸ λάδι

τσαὶ μὲ τὸ βουβαλόδεσμα νὰ κουβαλοῦ τὸ λάδι

Σκῦρ.

Νὰ φέρουν λίτρις τοῦ κιρὶ κὶ λίτρις τοῦ λιβάνι

κὶ 'ς τὰ γουβαλουδέσματα νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι

Αἰτωλ. Συνών. βουβαλόπετσα 2, βουβαλοπέτσι 2, βουβαλοπροβῆ, βουβαλοτόμαρο 2, βουβαλοτούλουμο.

βουβαλοζεύγαρο τό, Ἄνδρ. (Κόρθ.) βουβαλουζεύγαρον Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ ζευγάρι. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 1, 571 «ἀπάνω εἰς τὴν ἀπιδεὴν ἀλώνιζεν ἐκεῖνος | μ' ἑφτὰ βουβαλοζεύγαρα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος».

Ζευγὸς βουβάλων: Ἄσμ.

Σφάζει σαράντα πρόβατα κ' ἐξηνταπέντε γίδια,

δέκα βουβαλουζεύγαρα νὰ φάν οἱ καλεσμένοι

Κόρθ.

Ἀχ, ἄι-Γεώργι, κρύψε μὶ κὰμὶ ἓνα θῆμα,

μὲ τὰ βουβαλουζεύγαρα νὰ κουβαλῶ τὸ θυμῆμα

Ζαγορ.

βουβαλοκέρατο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κέρατο.

Κέρατον βουβάλου: Ἄσμ.

Σοῦ φέρουν λάδι μὶ τ' ἀσκή, κερὶ μὲ τὸ καλάθι

καὶ 'ς τὸ βουβαλοκέρατο σοῦ φέρνω τὸ θυμῆμα.

βουβαλοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κεφάλι.

Ὁ ἔχων οἶονεὶ κεφαλὴν βουβάλου, ἀμβλύνους, εὐήθης.

βουβαλοκλέφτης ὁ, Ἰόνιοι Νῆσ. γουβαλοκλέφτης Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ κλέφτης.

Ὁ κλέπτων βουβάλους: Τὸ κάνουνε σὰ τσοῦ βουβαλόκλεφτες (ἐπὶ τῶν φιλονικούντων μὲν εἰς ἄλλα, ὁμονοούντων ὅμως εἰς τὸ ἔγκλημα) Ἰόνιοι Νῆσ. || Φρ. Κάνει τὸ γουβαλοκλέφτη (ἐπὶ τοῦ ὑποκρινομένου ὅτι δὲν ἀναμειγνύεται εἰς μικρὰ παραπτώματα ὥσάν νὰ μὴ τὰ καταδέχεται, ὄντος δὲ τῇ ἀληθείᾳ φαυλοτάτου Λάστ.

βουβαλομόσκαρο τό, ἐνιαχ. βουβαλουμόσκαρον Μα-

κεδ. (Φλόρ.) βουβαλουμούσκαρον Μακεδ. γουβαλομούσκαρο Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι καὶ μοςκάρι. Ὁ τύπ. γουβαλομούσκαρον καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1708.

Ὁ μόσχος τοῦ βουβάλου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σφάζει βουβαλουμόσκαρα, τριῶν χρονῶ βουβάλα Φλόρ. Συνών. βουβαλοντάναδο.

βουβαλοντάναδο τό, ἀμάρτ. βουβαλοδάναδο

Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ ντανάδι, παρ' ὃ καὶ δανάδι.

Βουβαλομόσκαρο, ὃ ἰδ.:

Ἀδὺς ἀρνὰ παιδὰ σφάζουν κὶ ἀδὺς βουβάλα μάννες

κὶ ἀδὺς βουβαλοδάναδα σφάζουν τὰ παλληκάρια.

βουβαλόπετσα ἡ, ἀμάρτ. βουβαλόπιτσα Θράκ.

(Κομοτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ πέτσα.

1) Δέσμα βουβάλου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλῆς 1. 2) Ἀσκὸς ἐκ δέρματος βουβάλου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Θὰ φέρουν ἀμάξι τοῦ κιρὶ κὶ ἀμάξι τοῦ λιβάνι

κὶ μὶ τὴν βουβαλόπιτσα θὰ κουβανήσουν λάδι

Κομοτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βουβαλοπέτσι τό, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.—Λεξ. Πε-

ρίδ. Αἰν. Μπριγκ. β'βαλουπέτσ' Θράκ. δ'βαλουπέτσ'

Θράκ. βαλουπέτσ' Θεσσ. (Μηλ. Τίρναβ.) βουβαλόπετσο

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. βουβαλ-λόπετσο

Χίος (Ὁλύμπ. Πυργ.) βουβαλόπιτσου Θράκ. (Ἀδρια-

νούπ.) Λέσβ. βουβαλόπετσο Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ πετσί.

1) Βουβαλόπετσα 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀγόρασα ἓνα κουμμάτ' βαλουπέτσ' νὰ κάνου τσιρβούλια (τσαρούχια) Μηλ.

Νὰ στρώση σαράδα βουβαλοπέτσια καὶ νὰ βάλλῃ ἀποκάτω

τὸ νέο νὰ μὴ δῶνε φάη ὁ δράκως (ἐκ παραμυθ.) Μάν. 2)

Βουβαλόπετσα 2, ὃ ἰδ., Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Ἰων.

(Κρήν.) Λέσβ. Μεγίστ. Ρόδ. Χίος (Ὁλύμ. Πυργ.): Ἄσμ.

Νὰ 'ρκεται ἀμάξιν τὸ κερὶν κὶ ἀμάξιν τὸ λιβάνι

καὶ μὲ τὰ βουβαλόπετσα νὰ κουβαλοῦν τὸ λάδι

Ρόδ.

Ὠχ, ἄι-Γεώργι, γλύτω με ἀπ' τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια,

νὰ φέρω λίτρα τὸ κερὶ καὶ λίτρα τὸ λιβάνι

καὶ μὲ τὸ βουβαλόπετσο νὰ κουβανῶ τὸ λάδι

Σωζόπ.

βουβαλοπροβῆ ἡ, ἀμάρτ. βουβαλουπροβῆ Μα-

κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ προβῆ.

Ἀσκὸς ἀπὸ δέρμα βουβάλου: Ἄσμ.

Νὰ φέρουν βάρκισ τοῦ κιρὶ κὶ βάρκισ τοῦ θυμῆμα

κὶ μὶ τοῖς βουβαλουπροβῆς νὰ κουβανῶ τοῦ λάδι

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βούβαλος ὁ, σύνθηθ. βούβαλους βόρ. ἰδιώμ. βού-

αλ-λος Κάρπ. Χίος βούφαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) γούβα-

λος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ. ἄ.) δρούβαλος Κρήτ.

(Σέλιν. Χαν. κ. ἄ.) Θηλ. βουβάλα σύνθηθ. βουάλ-λα

Κύπρ. β'βάλα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ βούβαλος = εἶδος αἰγάγου. Τὸ θηλ. βουβάλα καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 575 (ἐκδ.

GWagner σ. 161) «ἐγὼ γὰρ [ὁ βοῦς] εἶμαι ἥλιος, τὸ φέγγος ἢ βουβάλα».

